

Lutherrózsza

2002. február

A Tatai Evangélikus Egyházközség információs hírlevele. Alapítva Urunk 1992. esztendejének adventjében. Megjelenik havonta. Kapiják a gyülekezet tagjai és Tata vonzáskörzetének evangélikussága – valamint az érdeklődők. Készült: 200 példányban. Kiadó: Franko Mátyas evangélikus lelkész Tel./Fax: 34-487-834 E-mail: frankom@axelero.hu

Miért örülök annak, hogy evangélikus vagyok?

Arról nem igazán tehet az ember, hogy milyen templomban keresztelték... fontos, hogy megkeresztelték! Nem katolikusnak, nem reformátusnak, nem evangélikusnak, hanem a Szentháromság nevében, a Krisztus Urunk reménységébe, az örökélet bizonyosságába. Mégis elgondolkodik az ember, miért is jó, hogy evangélikus vallású...

Jóllehet vannak evangélikus nagyjai a hazai történelemnek (Kossuth, Petőfi.....), de egyrészt nem illik „kisajátítani“ őket, s elsősorban Isten-adta emberségük, azután valahanyadrendben „vallásuk“ emelte őket nagygyá, az bizonyos hogy egyik nagyon fontos elem lelki formálódásunkban: az ősök, az előttünk járó „felmenőink“ hite-élete.

Minél tapasztaltabb az ember (öregebb), annál inkább érdekli őt a múlt. Ha családos, s a gyerekei nevelése közben megtanult újra *gyerekül* is gondolkodni, s eközben nemegyszer még szüleire is gondolt, akkor bizonyára az élet komplexitása előtt megmehajtottá fejét. Hogyan csinálták őseim? Hogyan oldották meg azokat az emberi kapcsolatokból fakadó problémákat, amiket nekem kell *itt és most* megoldani? ...hiszen: nincs semmi új a Nap alatt.

E szubjektív megközelítésen – ami nagyon fontos – túl azonban az objektív tényeket is érdemes átgondolni...

Örülök, mert szabad vagyok a Krisztusban...

Az Isten legnagyobb ajándéka a szabadság. Hála Istennek, hogy olyan korban élhetünk – itt Európában, Magyarországon –, amikor nem kell rettegni a háború borzalmaitól. A szabadság megfizethetetlenül drága, az élet után a legnagyobb ajándéka az Istennek. Szabadság a mozgásban, gondolkodásban az egész életben. Mindent tehetek, ami szépít és épít.

A Krisztusban való szabadság nemcsak a személyes szabadság megélésének lehetősége, hanem a másik emberért végzett szolgálat felelősségteljes átélése. Ez több, mert nem csak az elfogadásról, hanem az adás szépségéről szól.

Örülök, mert gazdag lelki örökségem van

Aki kicsit behatóbban foglalkozik a lutheránus egyház történetével, megláthatja milyen szépen ötvöződik a hétköznapi racionalitása az Isten ünnepes misztikájával.

Az élet túlságosan bonyolult ahhoz, hogy minden részletére kiterjedően parancsolatokkal, etikai útmutatásokkal lehetne szabályozott teret adni neki. Éppen ez benne a nagyszerű és kockázatos, hogy ti. személyes döntéseink befolyásolják a nagy egészet is.

Profán példa: választások lesznek. Mondhatja valaki: „Mit számít az én egyetlen szavazatom?“ – jóllehet éppen az a szavazat lesz a döntő!... cseppekből ál össze a tenger is.

Az élet nap mint nap új kihívások elé állítja az embert. Igazából véve nincsenek megoldási klisék, amikbe csak be kell helyettesítenem a saját nevemet-életemet. Ha valahol túlságosan egyszerű „patent-válaszokat“ kap az ember életének kérdéseire, akkor ott rövid időn belül kiderül az életidegenség, a tények kikerülésének, figyelembe nem vételének rontó magatartása.

Luther Márton lelki öröksége, hogy az embert egész-

EVANGÉLIKUS KISTEMPLOMÉRT Alapítványunk 3 éves! Adójának egy százalékával közvetlenül támogathatja gyülekezetünket!

Számlaszámunk: **63500172-11024910**
Adószámunk: **18607956-1-11**

Adójának 1 %-val támogassa iskoláinkat, szeretetotthonainkat, karitatív munkánkat!

Barátainak, ismerőseinek, rokonainak figyelmét hívja fel szép céljainkra! Keressen segítő társakat az Emberért végzett szolgálatunkhoz!

KÖSZÖNJÜK!

ben látja. Értelmével, érzelmeivel, státusával is – simul iustus et peccator, azaz egyszerre igaz és bűnös. Tanítja, hogy nincsenek érdemszerző lehetőségek az Istennel való kapcsolatunkban, s azt is hogy teremtetségbéli eredeti méltóságunkat csakis Krisztuson keresztül nyerhetjük vissza, s így válunk képessé a harmonikus életre. Ismerős mondása: „Nem vagyok szolgálója senkinek, szolgálója vagyok mégis mindenkinek.“

Örülök, mert evangélikusságunk gazdag kulturális örökséget hordoz

Ha csak énekeskönyvünket ütjük fel, akkor hamar észrevehetjük, hogy az elmúlt 2000 keresztény esztendő minden periódusából vannak énekeink. Különösen érdekesek azok, melyek az elmúlt félezer év legszebb dallamait hordozzák. Ha valaki megtanulja/ismeri énekeskönyvünk mintegy 270 dallamát, az európai zenei kultúra (beleértve a népi énekeket is) jó ismerőjévé válik.

Örülök mert lutheránus tradíciónk a közösségi-társadalmi felelősség komolyan vételére kötelez

Hosszú az út a felismerésig: az ember igazán a közösségéért vállalt felelősségében

élheti meg embersége teljességét. Ez a családban kezdődik. Nem lesz jó főnök, köztisztviselő, politikus abból, aki a családjában sem találja a helyét. Értékzavaros, harmóniát nem ismerő ember nem lehet jó szülő, jó munkatárs, jó vezető beosztású ember. Első a családi kisközösség őszinte, védelmet nyújtó szeretet-melege. Ebben kell(ene) felnőni a gyermeknek. Itt kell(ene) megtanulni a másikért élés szépségét. Önző ember, önző embereket nevel – másokért áldozatra kész ember áldozatos embereket nevel.

A lutheranizmus közel félezer éves fája a lutheri teológia gyökereivel kapaszkodik. Sok próbát kellett kiállnia az évszázadok történelmi viharában, de a fa nemcsak állt, hanem gyümölcsöket is hozott. Szabad gondolatokat, félelem nélküli aktív életet. A felismert célok megvalósulásáért mindig készek voltak őseink igen komoly áldozatokat hozni – gondoljunk csak a nagy múltú evangélikus iskoláinkra! Isten ismerő, „emberséges, helytálló, elszánt emberek“ léptek ki rajtuk, akik továbbadták örökségként a lutheri felismerést: *egyedül Krisztus, egyedül hit, egyedül kegyelem és egyedül a Szentírás!*

fm

Sziklai Tiborné Kati Búcsúzás Évikétől

2002. február 14. csütörtök reggel, 7 óra. Kinyitottam Spurgeon bibliamagyarázó könyvét és ezt olvastam: „Aki bízik az Úrban, azt Ő szeretettel veszi körül.” Zsolt 32,10

Megéreztem ebből az üzenetből Isten végtelen szeretetét, de a szívemben mégis fájdalom volt, mivel egy kedves, fiatal védőnő kolléganőmtől kellett lélekben elköszönni. 32 év nagyon rövid életút, – és veget ért.

Miért?... Hatalmas nagy küzdelmeket élt meg az elmúlt 4-5 évben, hihetetlen, mit kibírt. Honnan volt hozzá ereje? Szép, kedves arca egyre torzult a szörnyű rákos betegség miatt. Közel 20 műtéti beavatkozást végeztek rajta. Voltak válságos napjai, hetei. Átélt az emberi tapintatlanság, butaság miatti megaláztatásokat is. Küzdő ember lévén túllépet a nehézségeken és újra erőre kapott, többször is.

Eleinte talán észre sem vette mennyire gondoskodik arról az Isten, hogy a súlyosbodó terhei alatt össze ne roppanjon. A kórházban, ahova „állandó belépője” volt, mindig kapott segítőket, vigasztalókat.

Hálás vagyok Istennek, hogy én is megismerhettem és életéből tanulhattam.

Két éve, amikor Tatára költözött boldog mosollyal mondta: „Egy kedves, szerető élettársat kaptam, aki erőt tud adni a betegség hordozásához.” Jó volt együtt örülni velük.

Az emberi segítség véges, de Éva megismerte élettársán keresztül a Mennyei Atya se-

gítségét. Tőle halotta először, hogy Jézus Krisztus érte is meghalt és feltámadott, hogy örök élete legyen.

Utolsó félévét kórházban és ápolási intézetben töltötte. Sok-sok kérdés megválaszolatlan maradt életében, de csoda, hogy végül el tudta fogadni az elfogadhatatlant...

Hálás volt minden szeretetteljes emberi közeledésért, jó szótért. Mint a kisgyermek úgy nyújtotta két kezét látogatója felé. Halála előtt két hónappal halálfélelem gyötörte, de Isten ettől is megszabadította. Lelki éhsége támadt az Isten szava iránt. Sokszor kérte, hogy olvassak a Bibliából, hívó emberek életéről vagy igemagyarázatos könyvekből. Hiszem, hogy testi-lelki szenvedései a Mennyei Atához segítették.

„Aki bízik az Úrban, azt Ő szeretettel veszi körül.” Még a halál után is? „Akár élünk, akár meghalunk az Úrúi vagyunk” – Bizony még a halál sem választhat el Isten szeretetétől. Van okunk félni a haláltól? Ha Isten velünk, ki ellenünk?...

Egyszerű temetése volt, de az Élet és Halál Ura jelen volt a búcsúzásnál. Az utolsó úton a szívem mélyén énekeltem: Győzelmet vettél ó Feltámadott, örök nagy dicsőség a diadalod” – a halál felett.

Évike, viszontlátásra!

HÍREK

Január 20-27. között megtartottuk Egyetemés Imaheti alkalmainkat. Jó volt tapasztalni a tavalyihoz képest nagyobb érdeklődést. Szép színfoltja volt az imahétnek az a szombati alkalom, amikor katolikus testvéreinkkel együtt a Kapucinus Templomban dicsőíthettük az Istent.

Presbiteri ülést tartottunk február 5-én. A presbitérium többek között kistemplomunk liturgikus terének felújítási munkálatairól (elektromos hálózat, világítás és festés) valamint a lelkész fizetésének rendezéséről döntött. Döntöttük egy új választható tisztségről is, ez az egyházfi státusz. Ez – mint minden más tisztség gyülekezetünkben – szintén térítésmentes, azaz egy új szolgálati forma.

Elkészült a régóta felújításra váró kerítésünk a templomkert hátsó részén ill. a kerti kapu is, ami így végre stabil és zárható. A felmerült költségek terhét a Szokol család vállalta fel. Isten áldja meg az adományozókat és a megadományozott gyülekezetet!

Az elmúlt időszakban a feltámadás reménységében e l t e m e t t ü k : Szamosvári Ottó (54 éves), Vasas Márton (88 éves) Tóth Antalné (82 éves) Szajki Mihályné (89 éves) evangélikus testvéreinket Az Úristen legyen kegyelmes hozzájuk, ajándékozza meg elhunyt testvéreinket az örök élettel, a gyászoló hozzátartozóknak pedig adjon lelki békességet!

A KÉSZ országos vezetősége imádságos KÉSZ zarándoklatot szervez a választásokért, 2002. március 16-án

ÓPUSZTASZERRE.

INDULÁS: reggel fél hétkor, a kapucinus templomtól. Program: 11 órakor Árpád emlékműnél közös szentmise, majd a Nemzeti Park megtekintése. (Feszty-körkép megtekintését 45 főre előre lekötöttük »belépő 600 Ft«).

A Nemzeti parkba a belépőjegyeket a KÉSZ központja fizeti, minket csak a buszkiállítás (kb. 1660-2000Ft) terheli. Jelentkezni lehet a STELLA vagy az AGORA könyvesboltokban.

Az esetleges elmaradásról is ugyanitt lehet érdeklődni!

Otthonában, finom kávé mellett beszélgettem új „munkatársammal”, aki maga is még izlelgeti a furcsa hangzású szót: egyházi...

Ilonka, mi az, amit fontosnak tart elmondani?

Talán azzal kezdeném, hogy nagyon örülök, hogy újra ebben a közösségben lehetünk. Az egyházi élet nem idegen számunkra, de korábban a reformátusokhoz jártunk. Itt, az evangélikusok imaházában kötöttünk házasságot 1965-ben. Itt keresztelte meg Nagy István lelkész úr lányainkat Györgyöt 1966-ban és Szilvit 1969-ben. Férjem, Csizmazia György itt is konfirmált. A „gyökerek” tehát ide kapaszkodnak...

Hogyan látja új feladatkörét?

Szolgálatként – amit közösen szeretnék végezni a férjemmel. Talán mondhatom, hogy a gyülekezet közössége „befogadott” minket, s valahogyan szeretnénk megköszönni az Úristennek azt, hogy errefelé vezérelt minket. Elsősorban segíteni szeretnénk, hogy szép rendben történjen a gyülekezeti élet, s átvegyünk olyan feladatokat, ami talán nem a lelkész dolga... Kiváltságnak élem meg e „tisztséget”, s azt, hogy munkám révén segíthetek.

Szeretném, ha munkánkat mások is lehetőségként, keretként látnák, amibe bármikor bekapcsolódhatnak. Tiszteltendő úr tudja, mennyire tiltakoztunk e riport megírása ellen is... hiszen a szolgálatunkat csendben, szerényen szeretnénk végezni. Nem akarok nagy szavakat mondani, de a Jóisten dicsőségére, Akitől életünkben annyi minden jót kaptunk...

Isten áldása legyen az akaráson, a szolgálaton, s hadd kívánjak mindehhez én is: jó munkát!

MEGHÍVÓ

A Keresztény Értelmiségiek Szövetségének tatai csoportja tisztelettel meghívja Önt és kedves Családját, valamint barátait és ismerőseit

DR. RÉDLY ELEMÉR

városlébanos

Kereszténység és közélet

című előadására

HELYE: TATA, HELYŐRSÉGI KLUB

IDEJE: 2002. február 27. (szerda) 17 óra